



Antoni Quer i Puignau

“Tot i que la Federación Española de Caza té una llarga tradició, que es remunta als primers anys de la postguerra espanyola, hem de tenir en compte que aleshores Catalunya tan sols era una delegació més. Únicament amb l'arribada de la democràcia i amb la reinstauració de la Generalitat va ser possible crear una Federació Catalana de Caça, que aglutina les quatre províncies, les quals, però, tenen les seves representacions amb àmplies atribucions.” Aquest és el panorama històric i les característiques bàsiques de la Federació

Catalana de Caça, una organització que va ser registrada com a tal al Consell Català de l'Esport el 14 de febrer de l'any 1984 i que ha aconseguit aplegar el 70% dels caçadors del nostre país, tot i que no és obligatori ser-ne membre per practicar aquesta afecció.

Les seves funcions bàsiques són “des de la perspectiva esportiva, divulgar les competicions que tenim assignades, promoure l'esport de la caça i les bones pràctiques.” Per altra banda, desenvolupa una funció pràctica importantíssima: “És el nexa entre els caçadors i l'Administració, de manera que pot portar a terme una tasca de conscienciació, millora i divulgació de tots aquells aspectes relacionats amb aquesta pràctica esportiva.” Aquesta funció es tradueix en “l'organització de cursos de gestió i d'altres matèries, proposició de mesures de seguretat a l'Administració, etc. Això és possible gràcies al fet que cada delegació té contacte amb les associacions que la conformen, de manera que una informació pot ser fàcilment i ràpida transmesa als nostres associats.”

La caça és una activitat lúdica practicada per més de 100.000 persones al nostre país i summament regularitzada: “El nostre esport és supervisat per cinc lleis directes i per una multitud de decrets i ordres. Hi ha un desconeixement profund del nostre esport i de la nostra essència que el relaciona amb una falta de cura amb el medi, quan, justament, es produeix tot el contrari. Generalment, és una afecció heretada de pares a fills en què la conservació i cura del medi ambient és essencial.” A més a més, actualment és obligatori passar per una prova per aconseguir un permís d'armes i “ara estem preparant un prova acreditativa d'uns coneixements mínims per a l'activitat de la caça (el temari ja està enllestit i només resta poder aplicar-lo). Aquesta prova és necessària perquè els caçadors practiquin la nostra activitat amb uns coneixements mínims –sobretot en el vessant ètic–, que abans no eren necessaris perquè s'aprenien en l'àmbit familiar.”

La pràctica de la caça, al contrari del que comunament es pensa, té moltes limitacions extrínseques. Antoni Quer en destaca algunes: “El permís de caça s'ha de renovar cada any, la llicència d'armes cada cinc i, a més a més, el nostre esport només es pot practicar amb el permís explícit del propietari dels terrenys i durant unes hores determinades d'uns períodes de l'any molt concrets.” També el nombre de peces pot estar subjecte a les normes de la societat on es caça. Les societats són “l'agrupament de diverses propietats o terrenys de caça sota el control d'un grup de caçadors. És aquesta institució democràtica l'encarregada de fixar unes normes per a la caça en aquells espais i la que fixarà una quantitat màxima de peces per caçador.” Finalment, per a la pràctica d'aquest esport és indispensable comptar amb una assegurança a tercers, per cobrir els hipotètics mals derivats. La Federació ofereix una assegurança adreçada a cobrir els mals propis que poguessin sofrir i “a més a més la nostra mútua ofereix una cobertura d'assegurança per a qualsevol tipus d'accident relacionat amb l'activitat de la cacera.” La difícil situació jurídica –possiblement derivada d'una determinada concepció social– d'aquest esport es fa palesa en saber “que els caçadors són considerats responsables civils –i econòmics– de qualsevol accident que pateixin els animals salvatges; és a dir, si un senglar sofreix un accident perquè s'està traslladant pel bosc, li serà imputat al caçador, el qual ni tan sols podrà comptar amb la cobertura de la seva assegurança, ja que les companyies del nostre país rebutgen responsabilitzar-se d'aquests accidents i fer pòlisses que incloguin aquesta possibilitat. La nostra experiència ha propiciat que desgraciadament hàgim estat testimonis de com un president d'una societat era empresonat perquè se'l considerava el responsable civil d'un accident i no tenia prou propietats per afrontar el cost de l'animal desaparegut.”

La caça es divideix en dues activitats bàsiques: “La competició i l'esport de lleure. Com a esport de lleure està recomanat per a totes les edats –es pot practicar fins a una edat avançada– i comporta un exercici físic molt saludable. El seu secret és que cadascú pot seguir el seu propi ritme.” Per a la caça petita –perdus, conills, etc.–, els únics requisits són: “Disposar d'un bon calçat, un gos, la documentació pertinent, una escopeta i una cartutxera.” La caça major –cabirol, cérvol i senglar– “es desenvolupa en grups de quaranta a seixanta persones perquè es fa en batuda; és a dir, després d'haver acotat el territori en què es caçarà, els caçadors es divideixen en dos grups. D'una banda, els que determinaran la presència de senglars i n'impedirán la seva fuga i, d'una altra, els que, acompanyats dels gossos, un cop trobades les peces les caçaran.” Aquesta mena de caça està especialment estesa en el nostre país, segurament perquè s'avé amb la nostra manera de ser i de fer: “Som molt individualistes però alhora capaços de treballar plegats per assolir un fi determinat. En la caça major no hi ha diferències socials ni de cap altre tipus perquè cadascú ha de portar a terme de la millor manera possible la seva funció. I en acabar-se aquestes jornades, normalment se celebra un dinar de germanor.” Aquesta és la grandesa d'un esport que tampoc no té restriccions econòmiques, ja que està a l'abast de tothom; això sí: “Entre els caçadors podem trobar tipologies molt diferenciades, i un sector força important acostuma a viatjar a l'estranger per practicar-lo.”